

การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ

TEACHING ENGLISH SPEAKING IN EFL CONTEXT

ประยงค์ กลั่นฤทธิ์*

Prayong Klanrit*

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

The Faculty of Graduate Studies, Udon Thani Rajabhat University

Received: 26 November 2020

Accepted: 25 May 2021

บทคัดย่อ

การพูดเป็นทักษะหนึ่งในทักษะทางภาษาอันได้แก่ การฟัง พูด อ่านและเขียน และมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ในการสอนทักษะการพูด โดยเฉพาะองค์ประกอบสำคัญในการสอนพูด ตลอดจนกิจกรรมการสอนพูดภายในห้องเรียน ซึ่งผู้สอนต้องสร้างโอกาสให้กับนักเรียนในการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษโดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนอันมีกิจกรรมคู่ (pair work) และกิจกรรมกลุ่ม (group work) อันจะทำให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ, กิจกรรมการสอนพูด

Abstract

Speaking is one of the four language skills (listening, speaking, reading and writing) that plays an important role in communication effectively. In particular in teaching English in English as a foreign language (EFL context), teachers of English need to know how to teach speaking, not only the components

* ผู้ประสานงาน: ประยงค์ กลั่นฤทธิ์

อีเมล: pklanrit@hotmail.com

in teaching speaking, but also the activities employed in the classroom. That the teacher needs to provide the students opportunities in practicing speaking through the interaction using pair work and group work among the learners to encourage confidence in speaking English.

Keywords: teaching English speaking skill, English in EFL context, speaking activities

บทนำ

การพูด เป็นทักษะที่สำคัญประการหนึ่งในบรรดาทักษะทางภาษาที่ประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับทักษะการพูดนั้น หมายถึง กระบวนการสร้างและแบ่งปันความหมายโดยการใช้ภาษาพูดและภาษากาย ในบริบทที่หลากหลาย (Chaney & Burke, 1998) การพูดเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาที่สองเพราะผู้เรียนต้องการพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งๆ ที่มีความสำคัญ แต่ในหลายปีที่ผ่านมา การสอนพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนภาษาไม่ได้รับความสนใจจากผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนเหล่านั้นยังคงสอนพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกฝนหรือท่องจำบทสนทนา อย่างไรก็ตาม โลกในปัจจุบันต้องการที่จะมีเป้าหมายในการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้เรียนมีทักษะในการสื่อสาร เพราะด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่ผู้เรียนจะสามารถแสดงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสมในโอกาสในการสื่อสารแต่ละครั้ง ดังนั้นในการสอนพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ กิจกรรมการพูดมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาในห้องเรียนได้อย่างมั่นใจ พร้อมกันนั้นยังมีข้อเสนอแนะแก่ผู้สอนที่สอนการพูดภาษาอังกฤษด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่ออธิบายและนำเสนอเทคนิคและวิธีสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ
- 2) เพื่อเสนอแนะแนวการสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศแก่ครูสอนภาษาอังกฤษ

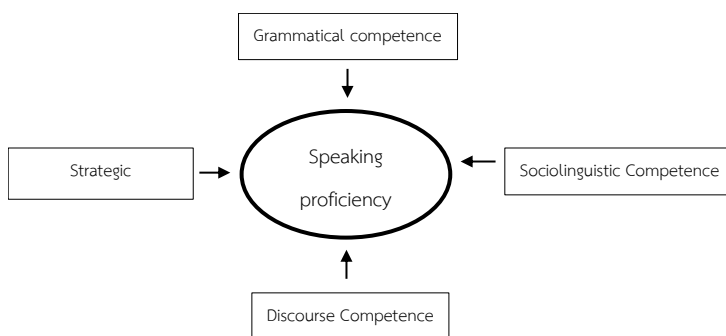
บทนำ

ปัจจุบันสังคมโลกเป็นยุค digital age หรือยุคที่สามารถสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร การสืบค้นข้อมูล ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งใน 4 ทักษะทางภาษา ฟัง พูด อ่านและเขียนที่จำเป็นต้องใช้ในการสื่อสาร ดังที่ Ur (1996) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาการเรียนภาษาอังกฤษในบริบทของประเทศไทยเป็นการสอนภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ กล่าวคือผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน โดยครูไทยเป็นผู้สอน ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนไทยขาดความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความกังวลว่าจะพูดผิด (Trent, 2009) นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาใช้ภาษาไทยสอน โดยครูชาวไทยซึ่งนำไปสู่การใช้ภาษาที่ไม่เป็นธรรมชาติ และไม่มีการปฏิสัมพันธ์ในระหว่างเรียน นักเรียนไทยมีโอกาสน้อยในการพูดได้ตอบกับเจ้าของภาษา แม้ว่าในปัจจุบันจะมีจำนวนครูชาวต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิมก็ตาม แต่นักเรียนไทยยังมีขีดจำกัดในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริงกับเจ้าของภาษา การสอนพูด ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือในฐานะเป็นภาษา ต่างประเทศ ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนจำนวนมากต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับ Richards and Renandya (2002) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนมากต้องการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูด ยิ่งไปกว่านั้น นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จต้องสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ (Riggenbach & Lazaraton, 1991) ดังที่ Goh & Burns (2012) กล่าวว่า ในสถานการณ์การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การวางแผนกิจกรรมการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดที่สามารถพัฒนาการเรียนภาษาในภาพรวม ซึ่งกิจกรรมเหล่านั้นต้องให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน อันจะทำให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องตามหลักภาษาและการออกเสียง

ความสามารถในการสื่อสารในการสอนภาษาของครูหรือนักเรียน

การเรียนพูดภาษาอังกฤษนั้นไม่เพียงแต่มีความรู้ด้านไวยากรณ์และกฎเกณฑ์โครงสร้างประโยค แต่นักเรียนต้องรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาในบริบทอย่างไรในการแลกเปลี่ยนข้อมูล หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ความสามารถในการใช้ภาษาพูดต้องการความสามารถในการใช้

ภาษาให้เหมาะสมในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Shumin, 2002) จากความสำคัญของแนวคิดเรื่องความสามารถในการสื่อสาร ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนภาษาหลายท่าน เช่น Canale & Swain (1980) และ Hymes (1972) ได้อธิบายธรรมชาติของแนวคิดนี้ โดย Hymes (1972) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารประกอบด้วย การปฏิสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์ จิตวิทยาด้านภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สังคม และองค์ประกอบด้านความเป็นไปได้ สำหรับ Canale & Swain (1980) ความสามารถด้านการสื่อสารประกอบด้วย ความสามารถด้านไวยากรณ์ ความสามารถด้านการสนทนา ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม และความสามารถด้านกลยุทธ์การสื่อสาร ในบริบทของการเรียนภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่ง Shumin (2002) ได้แสดงองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านดังในรูปภาพที่ 1

ภาพที่ 1 Speaking proficiency and discourse the components of communicative competence (Shumin, 2002)

จากรูปภาพ จะเห็นได้ว่า ประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับความสามารถใน 4 องค์ประกอบ องค์ประกอบที่ 1 ได้แก่ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ ซึ่ง Savignon (1983) กล่าวว่า เป็นความสามารถที่ใช้หลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ได้อย่างดี สามารถจำคำศัพท์ วลี โครงสร้างประโยค และการออกเสียงเพื่อให้สามารถสร้างคำและประโยคได้ ความสามารถด้านไวยากรณ์จะทำให้ผู้พูดใช้และเข้าใจโครงสร้างทางภาษาได้อย่างแม่นยำซึ่งส่งผลให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว

ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคมต้องการความเข้าใจบริบทที่ใช้ภาษานั้น บทบาทของผู้ร่วมสนทนา ข้อมูลที่บุคคลทั้งสองแลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Savignon, 1983) ความสามารถนี้จะช่วยเตรียมผู้พูดใช้ภาษาเป้าหมายได้

อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ภาษาที่ใช้ต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์และธรรมเนียมปฏิบัติตามความเป็นจริงของภาษาพูด (Shumin, 2002) ความเข้าใจภาษาศาสตร์สังคมช่วยให้ผู้พูดรู้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรให้เหมาะสม จะใช้คำถามอย่างไร และจะตอบคำถามอย่างไรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพูด

นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องพัฒนาความสามารถด้านการสนทนา ซึ่งเกี่ยวกับการเปล่งเสียงประโยคออกมาเป็นชุดให้สัมพันธ์กัน เพื่อทำให้มีความหมายทั้งหมดสื่อสารได้ (Savignon, 1983) การเป็นผู้พูดที่มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ความรู้ด้านโครงสร้างประโยคและคำเชื่อมโยงในการแสดงความคิดเห็น ในการนี้ ผู้เรียนอาจต้องมีการฝึกกันพูดโต้ตอบในการสื่อสาร (Shumin, 2002) องค์ประกอบประการที่สามคือ กลยุทธ์การสื่อสาร ซึ่ง Savignon (1983) กล่าวว่า ในการใช้ทั้งสามองค์ประกอบดังกล่าว องค์ประกอบนี้จะช่วยให้เกิดกลยุทธ์การเอาตัวรอด กล่าวคือ หมายถึงในขณะที่พูด การใช้กลยุทธ์สื่อสารจะทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ดังที่ Brown & Yule (1999) กล่าวว่า การพูดต้องมีความสัมพันธ์ทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยในขณะที่มีการให้ข้อมูลและความคิดในขณะที่พูด กิจกรรมการพูดมักต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลสองถึงสามคนในการปฏิสัมพันธ์กัน ดังนั้นกฎเกณฑ์สำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การปฏิสัมพันธ์ (Shumin, 2002) ในทำนองเดียวกัน ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้เร็วโดยการปฏิสัมพันธ์และใช้ภาษาในโลกของความเป็นจริง

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็นแนวคิดในการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการให้ผู้เรียนได้สื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ก็เป็นสื่อจริง แต่ก็ไม่ได้ละเลยความรู้ด้านไวยากรณ์ เมื่อเกิดความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย แต่ยังสามารถสื่อสารได้ ครูผู้สอนไม่ควร ขัดจังหวะโดยการแก้ไขให้ถูกต้องทันที ควรแก้ไขเมื่อความผิดพลาดนั้นทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือสื่อสาร ไม่ประสบความสำเร็จเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Davies & Pearse, 2000; Richards, 2006)

นอกจากนี้ Canale & Swain (1980) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Linguistic and Grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจน การสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้าง ประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับ ความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลยุทธ์การสื่อสาร (Strategic competence) หมายถึง การใช้ เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น จากแนวคิดข้างต้น การสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ก็ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพียงแต่นำหลักไวยากรณ์เหล่านี้ไปใช้เพื่อการสื่อความหมาย หรือการสื่อสาร จึงเป็นการให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) และความถูกต้อง (accuracy) ด้วย ดังนั้นการเรียนการสอนแนวนี้จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด (Littlewood, 1981; Larsen-Freeman, 2002)

นอกจากนี้ Richards (2006) ได้เสนอวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารอีก 2 วิธี ที่เน้นกระบวนการ คือ แนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเป็นฐาน Content-Based Approach (CBA) และแนวการสอนที่ยึดภาระงานเป็นฐาน Task-Based Instruction (TBI) โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) แนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเป็นฐาน (Content-Based Approach) เป็นแนวการสอนที่เน้นเนื้อหาสาระการเรียนรู้มาบูรณาการกับจุดหมายของการสอนภาษา กล่าวคือ ให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ ในการเรียนรู้ และในขณะเดียวกันก็พัฒนาการใช้ภาษาเพื่อ

การสื่อสารไปด้วย ดังนั้น การคัดเลือกเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียนได้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเนื้อหาที่คัดเลือกมาจะต้องเอื้อต่อการบูรณาการ การสอนภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ สามารถติดตาม ประเมินข้อมูลของเรื่อง และพัฒนาการเขียนเชิงวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง นั้น ๆ ได้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในลักษณะองค์รวม (Whole Language Learning)

2) แนวการสอนที่ยึดภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Approach) เป็นการเรียนรู้ภาษาที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ในขณะที่ทำภาระงานให้สำเร็จ ความรู้ด้านคำศัพท์และโครงสร้างจะเป็นผลที่ได้จากการฝึก ใช้ภาษาในขณะทำกิจกรรม เพราะเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเกิดจากกระบวนการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจนลุล่วงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ (Willis, 1996) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน มีจุดมุ่งหมาย 4 ประการ คือ 1) เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารและในการปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นผลสำเร็จ 2) เพื่อให้สามารถนำความรู้และประสบการณ์ทางภาษาที่ได้รับไปใช้ในชีวิตจริงได้ 3) เพื่อพัฒนาทักษะการคิดโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติภาระงาน 4) เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

การสอนพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ

แม้ว่าได้มีความพยายามในการพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังที่ Foley (2005) กล่าวว่า ข้อจำกัดของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยคือ ขาดการมีหลักสูตรที่เหมาะสม การสอนไม่น่าสนใจเพราะเน้นสอนไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ ตัวนักเรียนเอง อุปกรณ์การสอน บทเรียนและตำราไม่เหมาะสม รวมทั้งการทดสอบและการประเมิน เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการสอนอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ การได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงเป็นสิ่งที่มีข้อจำกัดอย่างยิ่ง (Khamkhien, 2010) ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษจึงไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษสอน ยิ่งไปกว่านั้น ครูไทยส่วนใหญ่ที่สอนภาษาอังกฤษในทุกะดับมีคุณสมบัติด้านการสอนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ (Yunibandhu, 2004) ในเรื่องของวิธีสอนภาษาอังกฤษ ครูยังใช้วิธีสอนแบบดั้งเดิม นั่นคือ สอนแบบแปล ฝึกพูดตามแบบกระสวน (speaking pattern) และท่องจำ (memorization) ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ ไม่ตอบสนองต่อการปฏิรูปการศึกษาของประเทศ ดังนั้นจึงได้มีการเสนอวิธี

สอนภาษาแบบใหม่ที่สามารถช่วยผู้เรียนเรียนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ได้รับการสนับสนุนจากผลการวิจัยที่มีประสิทธิภาพจากกลุ่มประเทศตะวันตก (Fotos, 2002; Saengboon, 2004) แม้ว่าการเรียนการสอนภาษาในห้องเรียน ครูจะเป็นผู้สอนและนักเรียนจะเป็นผู้ตอบตามที่กำหนดให้ แต่ภาษาไม่ใช่ภาษาที่ใช้อย่างแท้จริงในโลกแห่งความเป็นจริง นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่กล่าวว่า ครูไม่เข้าใจว่าจะสร้างกิจกรรมการสอนพูดอย่างไร ดังนั้นครูจึงประสบปัญหาในการเลือกเนื้อหา เอกสารและกิจกรรมที่จะนำมาพัฒนาทักษะการพูด อันเป็นสิ่งสำคัญในการสอนพูดภาษาอังกฤษของ Bilasha and Kwangsawad (2004) ดังนั้นในบริบทการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การสอนทักษะการพูด หมายถึง การสอนนักเรียนให้มีความสามารถ ดังนี้ 1) ออกเสียงภาษาอังกฤษและรูปแบบของเสียง 2) ใช้คำและประโยคโดยลงเสียงหนักเบา รูปแบบการออกเสียงขึ้นลงและจังหวะของภาษานั้น 3) เลือกใช้คำและประโยคให้เหมาะสมตามสถานการณ์ทางสังคมที่ปรากฏ ผู้ฟัง สถานการณ์และเนื้อหาของการพูด 4) เรียบเรียงความคิดอย่างมีความหมายและเรียงลำดับอย่างมีเหตุผล 5) ใช้ภาษาเป็นสื่อในการแสดงคุณค่าและการตัดสินใจ 6) ใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วและอย่างมั่นใจ ซึ่งอาจมีการหยุดตามธรรมชาติบ้าง ซึ่งก็คือ พูดได้อย่างคล่องแคล่ว (Nunan, 2003)

กล่าวโดยสรุป การพูดเพื่อสื่อสารถือเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนภาษาที่ใช้ โดยความเป็นจริงแล้วทักษะการพูดมักถูกละเลยในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน จะเห็นได้ว่าทักษะการพูดนี้นำข่าวสารสู่คนอื่น และยังได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นด้วย ในส่วนต่างๆ ของบทความจะเป็นการสอนพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในประเทศไทย กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ และข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

1. จะสอนการพูดภาษาอังกฤษอย่างไร นักภาษาศาสตร์และครูสอนภาษาได้มีความเห็นพ้องกันว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศต้องเรียนโดยมีการ “ปฏิสัมพันธ์ (Interaction)” การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนแบบร่วมมือเป็นสิ่งที่ตอบโจทย์ในเรื่องนี้ เพราะการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในชีวิตจริงที่คนในสังคมต้องการการสื่อสารซึ่งกันและกัน ในการใช้วิธีเหล่านี้ นักเรียนจะมีโอกาสในการสื่อสารต่อเพื่อนร่วมชั้นและบุคคลอื่นโดยใช้ภาษาเป้าหมาย ซึ่งในที่นี้หมายถึงภาษาอังกฤษนั่นเอง กล่าวโดยสรุป ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในบริบท

เป็นภาษาต่างประเทศจึงต้องสร้างสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียน ที่จะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกิจกรรมที่เป็นจริง และภาระงานที่มีความหมายเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษจริงๆ ซึ่งภาระงานที่ครูสร้างขึ้นจะบรรลุเป้าหมายเมื่อนักเรียนฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษเป็นคู่ (pairwork) หรือเป็นกลุ่ม (group work)

2. กิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษ (ประยงค์ กลั่นฤทธิ์, 2556) มีดังนี้

2.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information-gap) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ซึ่งแต่ละฝ่ายยังขาดข้อมูลบางส่วน ดังนั้นทั้งสองฝ่ายต้องผลิตคำถามและตอบเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่จะทำให้ภาระงานสมบูรณ์ กิจกรรมนี้มี 2 แบบ ได้แก่

2.1.1 One-way Information-gap เป็นกิจกรรมที่นักเรียนคนแรกถามข้อมูล ที่นักเรียนคนที่สองมี เช่น

Student A

- Can I have your name, please?
- How old are you?
- What grade are you studying?
- Which subject do you like most?

Student B

- Somchai
- 12
- Grade 7
- English

ภาพที่ 1 Students A & B 's Information

2.1.2 Two-way Information-gap เป็นกิจกรรมที่นักเรียนทั้งสองคนมีข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน ทั้งสองฝ่ายต้องพยายามแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ข้อมูลสมบูรณ์ เช่น

ตารางที่ 1 A's Information

Person's Name	From	Occupation	Weekends	Movies
1. Jill (female)		doctor		romance
2.		professor	go fishing	
3. Jared (male)	Cincinnati			action
4.	Cleveland	banker	play cards	
5. Janet (female)	Dayton			

ตารางที่ 2 B's Information

Person's Name	From	Occupation	Weekends	Movies
1.	Toledo		relax at home	
2. Jason (male)	Columbus			horror
3.		mechanic	play baseball	
4. Jenny (female)				drama
5.		lawyer	read novels	comedy

Sample Questions:

What is the first person's name?

How do you spell it?

Where is he/she from?

What is his/her occupation

What does he/she do on weekends?

What kind of movies does he/she like?

2.2 บทบาทสมมุติ (Role-play) เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน นักเรียนแสดงเป็นบุคคลอื่นๆในหลายบริบททางสังคมและมีหลายบทบาท ในการทำกิจกรรมบทบาทสมมุติ ครูจะให้ข้อมูลแก่นักเรียน เช่นเป็นใคร คิดเป็นอย่างไร เป็นต้น ดังนั้นครูอาจบอกว่า เธอเป็น Tom แล้วไปหาหมอเพื่อบอกว่าเป็นอะไร และเกิดอะไรขึ้นเมื่อคืนนี้ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้แสดงบทบาทตามที่ครูกำหนดไว้ในสถานการณ์ต่างๆ ในการทำกิจกรรมนี้ ครูจะสร้าง Role Card ของตัวละครแต่ละตัวพร้อมข้อความที่ต้องแสดง เช่น

Role Card A

You are a working man/woman who has a large family. You are at work. Your boss wants to talk with you.

Role Card B

You are a manager. You have an employee that hasn't been performing well. He/she is often late. He/she also spends a lot of time checking his/her private emails and strange websites instead of doing work. Yesterday, you caught her/him sleeping at his/her desk. Please fire the employee (in a nice way).

ภาพที่ 2 Role Card A & B

2.3 การอภิปราย (Discussion) การอภิปราย นักเรียนอาจมีเป้าหมายเพื่อให้ได้ข้อสรุป การแบ่งปันความคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ หรือหาทางออกในการอภิปรายกลุ่ม ก่อนเริ่มการอภิปราย ครูต้องตั้งจุดประสงค์ของการอภิปรายก่อน เพื่อให้ประเด็นที่จะอภิปรายสอดคล้องและเป็นไปในทางเดียวกัน ตัวอย่างเช่น นักเรียนทุกคนสามารถมีส่วนร่วมในการอภิปรายว่าเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ในการอภิปรายรูปแบบนี้ ครูต้องแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ส่วนใหญ่มักเป็นกลุ่มละ 4-5 คน และให้หัวข้อที่จะอภิปราย เช่น “คนเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่ออ่านหนังสือ กับ คนเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อเขาเดินทางท่องเที่ยว” จากนั้นสมาชิกในแต่ละกลุ่มช่วยกันค้นคว้า และแสดงความคิดเห็น โดยมีการกำหนดเวลาให้ จากนั้นทุกกลุ่มนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายต่อชั้นเรียน ในการนำเสนอ นักเรียนในกลุ่มต้องมีส่วนในการพูดนำเสนอ ในตอนท้ายครูจะมีการประกาศว่า กลุ่มใดอภิปรายได้ดีและเหมาะสมที่จะเป็นกลุ่มผู้ชนะ ในกิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์และตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว และตัวนักเรียนเองต้องเรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็นและพูดแสดงความเห็นอย่างสุภาพเมื่อไม่เห็นด้วยกับความคิดของอีกกลุ่มหนึ่ง ข้อเสนอแนะในการทำกิจกรรมนี้ คือ ไม่ควรให้

นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในแต่ละกลุ่ม เพราะนักเรียนบางคนอาจนั่งเงียบ ไม่ช่วยแสดงความคิดเห็นต่อกลุ่ม และสมาชิกในกลุ่มอภิปรายไม่ควรเป็นสมาชิกคนเดิม ควรสลับเปลี่ยนไปเพื่อให้นักเรียนจะได้เรียนรู้กับการร่วมงานกับสมาชิกคนอื่นๆ ในขณะเดียวกัน นักเรียนต้องพยายามที่จะถามคำถาม ปรับความคิด แสดงความคิดเห็นในการสนับสนุนแนวคิด หรือตรวจสอบเพื่อความชัดเจนของข้อมูลที่ได้ เป็นต้น

2.4 สถานการณ์จำลอง (Simulations) กิจกรรมนี้คล้ายคลึงกับกิจกรรมบทบาทสมมุติมาก แต่ที่แตกต่างจากบทบาทสมมุติคือ มีการวางแผนอย่างละเอียดลออกว่า ในกิจกรรมนี้ นักเรียนสามารถนำสิ่งของเข้ามาในห้องเรียนเพื่อสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เช่น ถ้านักเรียนจะแสดงเป็นนักร้อง นักเรียนก็จะนำไมโครโฟนเข้ามาประกอบด้วย เป็นต้น ทั้งกิจกรรมบทบาทสมมุติและSimulation มีประโยชน์หลายด้าน ประการแรกกิจกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนสนุกสนานและสร้างความสนใจให้นักเรียนอยากร่วมทำกิจกรรม ประการที่สองคือ การทำกิจกรรมนี้ช่วยเพิ่มความมั่นใจในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉพาะนักเรียนที่ลังเลที่จะพูด เพราะในการทำกิจกรรมเหล่านี้ นักเรียนได้มีโอกาสแสดงหลายบทบาทและไม่ได้พูดเพื่อตนเอง แต่ได้แสดงเป็นหลายบทบาท

2.5 การระดมสมอง (Brainstorming) กิจกรรมระดมสมอง เป็นกิจกรรมที่นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นต่อหัวข้อที่กำหนดให้ในเวลาอันจำกัด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบท นักเรียนแต่ละคนหรือเป็นกลุ่มระดมสมองและความคิด นักเรียนคนอื่นๆก็จะให้ความคิดอย่างรวดเร็วและมีอิสระ คุณลักษณะที่ดีของกิจกรรมนี้ คือนักเรียนจะไม่วิพากษ์วิจารณ์ความคิดของคนอื่น ดังนั้นนักเรียนทุกคนมีอิสระที่จะแบ่งปันความคิดของตนเองต่อคนอื่นๆ

2.6 การเล่าเรื่อง (Storytelling) กิจกรรมการเล่าเรื่อง เป็นกิจกรรมที่นักเรียนสามารถสรุปนิทานหรือเรื่องที่ได้อ่านจากคนอื่น หรือนักเรียนอาจสร้างเรื่องขึ้นมาแล้วเล่าสู่เพื่อนร่วมชั้นฟัง กิจกรรมนี้จะกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ช่วยให้นักเรียนแสดงความคิดในรูปของการเริ่มต้น การพัฒนาเรื่อง และตอนจบของเรื่อง รวมทั้งตัวละครและฉากประกอบ การเล่าเรื่องที่ต้องมี นักเรียนอาจหาปริศนาหรือนิทานตลกมาเล่า ตัวอย่างเช่น ครูให้นักเรียนเล่าเรื่องในตอนต้นของการเรียน แล้วอาจให้นักเรียนอีกคนหนึ่งเสริมการเล่าเรื่องนั้นๆ กิจกรรมนี้จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ โดยการคิดด้วยตนเองอย่างสร้างสรรค์ได้

2.7 การสัมภาษณ์ (Interviews) การสัมภาษณ์เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนอาจคิดหัวข้อที่จะสัมภาษณ์กับหลายๆบุคคล ครูอาจให้ตัวอย่างของคำถามที่จะสัมภาษณ์ แล้วให้นักเรียนคิดประโยคคำถามไว้ ในการสัมภาษณ์นั้นนักเรียนจะมีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ ไม่เพียงแต่พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเท่านั้น แต่การฝึกพูดนอกชั้นเรียนจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้และรู้จักเข้าสังคมได้เป็นอย่างดี หลังจากการสัมภาษณ์ นักเรียนจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มานำเสนอต่อชั้นเรียน ถ้าทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม นักเรียนก็จะได้ฝึกการแนะนำเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อนร่วมทีมด้วย

2.8 การเติมข้อความเพื่อให้เรื่องสมบูรณ์ (Story Completion) กิจกรรมการเติมคำหรือข้อความเพื่อให้เนื้อเรื่องมีใจความสมบูรณ์ เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน สามารถทำกิจกรรมทั้งชั้น พูดได้อย่างเสรี โดยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม โดยครูเป็นผู้เริ่มต้นเล่าเรื่องแต่พอเล่าไปได้ 2-3 ประโยค ครูหยุดเล่าเรื่อง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคนเริ่มเล่าเรื่องต่อจากที่ครูได้เริ่มไว้ นักเรียนแต่ละคนเล่าเติมคนละประโยค สองประโยค จนครบ 10 ประโยค ในขณะที่เล่าเรื่อง นักเรียนอาจเพิ่มตัวละครขึ้นมา เหตุการณ์ใหม่ๆ การพรรณนาฉาก เป็นต้น

2.9 การรายงาน (Reporting) การรายงาน เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ โดยครูให้งานแก่นักเรียนให้ไปหาข่าวจากหนังสือพิมพ์แล้วนำมาเล่าให้เพื่อนฟัง หรือให้นักเรียนรายงานสิ่งที่นักเรียนได้พบเห็นที่มีคุณค่าแก่เพื่อนๆ เช่น ไปเที่ยวชายทะเล และพบเห็นสิ่งที่น่าสนใจ เป็นต้น

2.10 การเล่าเรื่องจากภาพ (Picture Narrating) การเล่าเรื่องจากภาพ เป็นกิจกรรมที่ครูนำรูปภาพเป็นชุดที่เรียงลำดับเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน มาให้นักเรียนฝึกเล่าเรื่องตามรูปภาพ กิจกรรมนี้ส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในการเชื่อมโยงเรื่องจากรูปภาพที่ครูกำหนดให้

2.11 การบรรยายภาพ (Picture Describing) การบรรยายภาพ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนพรรณนาหรือบรรยายรูปภาพที่นักเรียนสนใจ โดยครูให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มในการคิดข้อความที่จะบรรยายรูปภาพนั้น กิจกรรมนี้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการในการสร้างประโยคที่จะพรรณนา และยังเป็นกิจกรรมที่ฝึกพูดต่อสาธารณชนด้วย

2.12 การหาความแตกต่าง (Find the Differences) การหาความแตกต่าง เป็นกิจกรรมคู่ ฝึกทักษะในการพูดโต้ตอบเพื่อหาความแตกต่างของรูปภาพ 2 รูปที่คล้ายกัน

นักเรียนต้องตั้งคำถามเพื่อถามนักเรียนอีกคนหนึ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ว่า ข้อแตกต่างในสองรูปภาพมีกี่แห่ง อะไรบ้าง เช่น

A Cozy Workspace

The home workspace is something many of us have gotten used to in 2020. This puzzle shows a pair of well-decorated offices that are just slightly different from one another. Again, there are five differences for you to find.

ภาพที่ 3 A Cozy Workspace

ที่มา: <https://www.thedelite.com>spot-th-difference> (Davis, 2020)

คำอธิบาย

The chair had its connecting supports removed. 2. The lowest shelf has a new plant on it. 3. The picture on the desk was flipped upside down. 4. A new shelf was added to the wall on the right. 5. The cactus that was below the painting is now gone.

กิจกรรมทั้ง 12 กิจกรรมนี้มีประสิทธิภาพในการเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนสามารถสร้างกิจกรรมเหล่านี้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนพูดภาษาอังกฤษในรูปแบบที่หลากหลาย อันจะสามารถทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับครูในการสอนพูดภาษาอังกฤษ

- 1) ให้โอกาสแก่นักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษ โดยส่งเสริมและสนับสนุนสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่ประกอบด้วยการทำงานแบบร่วมมือ ภาระงานและเอกสารการสอน ตลอดจนการแบ่งปันความรู้
- 2) พยายามให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการพูด โดยให้มีการฝึกฝนในหลายรูปแบบของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพูด
- 3) ครูใช้เวลาในการพูดให้น้อยลง และเพิ่มเวลาในการพูดให้กับนักเรียน ครูอยู่เบื้องหลังและคอยสังเกตขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมการพูด
- 4) เมื่อมีการให้ข้อเสนอแนะในการพูด ครูต้องเสนอแนะในทางบวกในการพูดของนักเรียน
- 5) ใช้คำถามถามโดยตรง เช่น “What do you mean?” “How did you reach that conclusion?” เพื่อให้นักเรียนได้ตอบหรืออธิบายเพิ่มเติม
- 6) ครูอาจให้ข้อมูลย้อนกลับโดยกล่าวว่า “Your presentation was really great. It was a good job. I really appreciated your efforts in preparing the materials and efficient use of your voice...” เป็นต้น
- 7) ครูไม่ควรแก้ไขการออกเสียงผิดของนักเรียนในขณะที่กำลังพูด การแก้ไขเช่นนั้นทำให้เกิดการขัดจังหวะการพูดของนักเรียน
- 8) ครูเดินดูรอบๆ ห้องเรียนในขณะที่นักเรียนกำลังทำกิจกรรมการพูดเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนฝึกพูดและดำเนินกิจกรรมไปได้ถูกทาง
- 9) ครูสอนคำศัพท์ สำนวนและรูปแบบประโยคที่จะต้องใช้ก่อนที่จะให้นักเรียนฝึกกิจกรรมการพูด
- 10) วิเคราะห์ปัญหาที่นักเรียนเผชิญในการพูดภาษาอังกฤษ และให้โอกาสเพิ่มเติมในการฝึกพูดภาษาอังกฤษ
- 11) ส่งเสริมให้มีการพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ประสานงานกับผู้ปกครองหรือบุคคลอื่นที่อาจช่วยนักเรียนให้พูดภาษาอังกฤษได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ

ในการทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียนภาษาในบริบทการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น ประเทศไทย ครูหรือผู้วิจัยสามารถนำกิจกรรมสื่อสารหลายประเภทเหล่านี้เพื่อนำไปทดลองใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่หายไป การหาจุดแตกต่างของรูปภาพสองรูป การแลกเปลี่ยนข้อมูลสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเล่าเรื่องจากภาพ การให้เหตุผล การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น โดยผ่านกระบวนการและขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Presentation, Practice, Production) จากแนวคิดของ Harmer (2001) หรือโดยใช้ การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-based Learning) จากแนวคิดของ Willis (1996) โดยใช้ภาระงานจิ๊กซอว์ (Jigsaw task) ภาระงานการหาข้อมูลที่หายไป (Information-gap task) และภาระงานการแก้ปัญหา (Problem solving task) ซึ่งจากผลการวิจัย กระบวนการและขั้นตอนการสอนพูดและกิจกรรมเหล่านี้มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในการปรับปรุงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

บทสรุป

การสอนพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ในการสร้างกิจกรรม เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ กล่าวคือ ค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆ ดำรง บทความด้านการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแนะแนวเทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ ให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียนที่ตนสอน สร้างบรรยากาศให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงของโลก ตลอดจนภาษาที่ใช้เป็นประจำวัน จะทำให้นักเรียนอยากฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในชั้นเรียน ฝึกทำงานร่วมกับบุคคลอื่นทำให้มีโอกาสเรียนรู้พูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

เอกสารอ้างอิง

ประยงค์ กลั่นฤทธิ์. (2556). **แนวการสอนภาษาอังกฤษในบริบทภาษาต่างประเทศ.**

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

- Bilasha, O., & Kwangsawad, T. (2004). Factors influencing Thai teachers' abilities to adapt CLT in their classrooms: A collaborative action research study. **Thai TESOL Bulletin**, 17, 1-10.
- Brown, G., & Yule, G. (1999). **Teaching the spoken language**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. **Applied Linguistics**, 1(1), 1-47.
- Chaney, A. L., & Burke, T. L. (1998). **Teaching oral communication in grades K-8**. Boston: Allyn & Bacon.
- Davis, C. (2020). Spot The Difference: How Many Can You Find?. Retrieved December 23, 2020, from <https://www.thedelite.com>spot-th-difference>
- Davies, P., & Pearse, E. (2000). **Success in English Teaching: A Complete Introduction to Teaching English at Secondary School Level and Above**. Oxford: Oxford University Press.
- Foley, J. (2005). English in Thailand. **RELC**, 36(2), 223-234.
- Fotos, S. (2002). Structured-based interactive tasks for the EFL grammar learner. In E. Hinkel, & S. Fotos (Eds.), **New perspectives on grammar teaching in second language classrooms** (pp. 135-154). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Goh, C. C., & Burns, A. (2012). **Teaching speaking**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Harmer, J. (2001). **The practice of English teaching**. 6th ed. Harlowe: Pearson Education Limited.
- Hymes, D. (1972). On Communicative Competence. In J. Pride, & J. Holmes (Eds.), **Sociolinguistics** (pp. 269-285). Harmondsworth: Penguin Books.
- Khamkhien, A. (2010). Uncovering Factors Contributing to Thai University Students' Development of Oral Proficiency. **ICERI2010 Proceedings**, 2010-IATED, pp. 1740-1749.

- Larsen-Freeman, D. (2002). Language acquisition and language use from a chaos. **Language acquisition and language socialization: Ecological perspectives, 33.**
- Littlewood, W. (1981). **Communicative Language Teaching.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (2003). **Practical English language teaching.** New York: McGraw-Hill.
- Richards, J. C. (2006). **Communicative Language Teaching Today.** Cambridge: Cambridge University press.
- Richards, J. C., & Renandya, W. A. (2002). **Methodology in language teaching.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Riggenbach, H., & Lazaraton, A. (1991). Promoting oral communication skills. In M. Celce-Murcia (Ed.), **Teaching English as a second or foreign language** (2nd ed.) (pp. 125-136). Boston: Heinle & Heinle.
- Saengboon, S. (2004). Second language acquisition (SLA) and English language teaching (ELT). **PASAA, 35**(1), 11-34.
- Savignon, S. J. (1983). **Communicative competence: Theory and classroom practice.** Massachusetts: Addison-Wesley.
- Shumin, K. (2002). Factors to consider: Developing adult EFL students' speaking abilities. **Methodology in language teaching: An anthology of current practice, 12,** 204-211.
- Ur, P. (1998). **A course in language teaching.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Trent, J. (2009). Enhancing Oral Participation across the Curriculum: Some Lessons from the EAP Classroom. **Asian EFL Journal, 11,** 256-270.
- Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning.** Edinburgh: Longman.
- Yunibandhu, R. (2004). **Problems faced by Thai students making the transition from the Thai school system to the international school system.** Master thesis, Chulalongkorn University.